

Leren in de praktijk

Wilde culturen

Op onze boerderijen streven we naar een alomvattend gebruik van lokale grondstoffen. Geen coöperatie kan zonder kruidenspecialisten die geneeskrachtige planten telen en kruiden in de natuur verzamelen.

Op het terrein van de coöperatie Le Montois in de Zwitserse Jura groeien meer dan honderd plantensoorten die als geneeskrachtige planten kunnen worden gebruikt. Het is fascinerend en tegelijkertijd een eindeloos leerproces om te beseffen dat die groene weide geen homogene massa is, maar een verzameling van allemaal verschillende planten met elk een eigen geschiedenis.

Hun uiteindelijke doel te bloeien, bevrucht te worden en door de zaden hun voortbestaan te verzekeren, wordt permanent bedreigd door allerlei mogelijke vijanden, zoals micro-organismen, schimmels of parasieten. Om zichzelf daartegen te beschermen en om insecten naar zich toe te lokken voor het bevruchtingsproces, hebben de planten verschillende stoffen ontwikkeld. Deze secundaire substanties gebruiken wij mensen voor onze gezondheid en ons welzijn.

In Longo maï worden de geogste kruiden vooral voor eigen gebruik ingezet. De groene apotheek op de boerderijen geeft ons gedeeltelijke onafhankelijkheid van de farmaceutische industrie. Daarnaast leert de omgang met de geneeskrachtige planten ons zelf verantwoordelijk te zijn voor onze gezondheid. De kruiden laten ons ook zien dat we er goed aan doen ecologische landbouw te bedrijven, anders zou er op onze boerderijen niet zo'n grote diversiteit aan wilde planten groeien.

Daar zit iets in...

We waren er ondersteboven van. "Daar zit klein hoefblad in", zei de controleur levensmiddelen die op een mooie dag de coöperatie Hof Stopar in Karinthië binnenviel. "Dat is een verboden plant en dit product mag niet meer worden verkocht." Met trots had ik hem onze theemengsels laten zien, die in leuke zakjes zijn verpakt met etiketten volgens voorschrift. De gele bloemetjes van het hoefblad, sinds mensenheugenis bekend als slijmoplossend middel tegen de hoest, gaven de thee een vrolijk kleurtje. Later kreeg ik te horen dat bij laboratoriumtests was geconstateerd dat muizen na een wekenlange kuur met klein hoefblad levercirrose hadden gekregen. Verantwoordelijk daarvoor schijnt een in de plant aanwezig pyrrolizidine-alkaloïde (PA) te zijn. Zouden de muizen een chemisch artseneimiddel tegen de hoest beter hebben verdragen? Nu zitten er violette weidesalvia bloemetjes in de tot 'lentethee' om-

gedoopte verkoudheidsthee. Wie zonder het juiste staatsexamen kruidenproducten aanbiedt, moet ook een rijke fantasie voor de naamgeving hebben, omdat op het etiket geen enkele mogelijke geneeskrachtige werking mag staan.

Kruidencursus in Karinthië

Hof Stopar ligt tegen een steile helling aan waar de natuur nog in orde is. Veertig jaar geleden leerden we hier Helena Kuchar kennen. Ze was als jonge vrouw op Hof Stopar dienstmeisje geweest. Tijdens de Tweede Wereldoorlog sloot ze zich aan bij de partizanen. We hadden geluk zo veel van haar te horen over de streek, de mensen en hun geschiedenis. Uit haar eigen leven kende ze de waarde van alle planten in de omgeving en hun gebruik. Ze leerde ons ook op welk moment we welke plant moesten plukken en hoe het drogen of het inleggen in alcohol of olie werkte.

In mei en juni zijn we op Hof Stopar praktisch de hele tijd met onze manden onderweg. Elk jaar houden we

een cursus kruiden voor studenten van de agrarische faculteit in Wenen, maar op aanvraag bieden we deze cursus ook andere groepen aan. Steeds meer mensen willen de eetbare planten om hen heen leren kennen. Zo zijn we veel buiten in de natuur, kijken precies naar de groei en bloei van de planten en zoeken ze ook op andere plekken. Alleen zo kan iemand op den duur ook zelfstandig kruiden verzamelen zonder zich te vergissen.

Met de gevulde manden komen we op de boerderij terug. Samen koken we lekkere specialiteiten met de wilde kruiden die zo veel meer mineralen, vitaminen en eiwitten bevatten als onze groente uit de tuin. Ook de

zeer gezonde bitterstoffen zijn goed vertegenwoordigd. Uit deze planten een voor iedereen lekkere en goed verteerbare maaltijd te toveren vergt kennis en geduld.

We verzamelen niet alleen wilde groenten, maar ook keukenkruiden, bladeren en bloemen voor kruidenthees, af en toe boomhars of de wortelen van kleefkruid. De meegebrachte waar wordt gesorteerd en zo nodig schoongemaakt. In de loop der dagen ontstaan tincturen, oliën, zalven en theemengsels. Elke deelnemer neemt ervaringen, recepten en kant-en-klare producten mee naar huis, plus de motivatie er zelf mee door te gaan.

Beate Kauer

Nederland

Monsanto aangeklaagd

Van 14 tot 16 oktober zal het Monsanto Tribunaal in Den Haag plaatsvinden. Het Monsanto Tribunaal is een internationaal initiatief van maatschappelijke groeperingen om Monsanto aansprakelijk te stellen voor schendingen van mensenrechten, voor misdaden tegen de menselijkheid en voor ecocide.

Waarom een Tribunaal? Volgens critici is Monsanto in staat door een strategie van systematische verhulling de schade te negeren die aan mensen en milieu wordt veroorzaakt door zijn producten en zijn verwoestende

activiteiten. De multinational lobbyt bij instellingen voor regelgeving en bij overheden, valt terug op leugens en corruptie, financiert frauduleuze wetenschappelijke onderzoeken, manipuleert de media... De geschiede-

nis van Monsanto vormt tot nog toe een schoolvoorbeeld van straffeloosheid, ten voordeel van transnationale bedrijven en hun managers die bijdragen aan de crises van klimaat en biosfeer van onze aarde.

Vooraanstaande rechters zullen getuigenissen horen van slachtoffers en een adviserende mening afleveren die de procedures volgt van het Internationale Gerechtshof. Een Volksvergadering (People's Assembly) geeft de kans aan sociale bewegingen om samen te komen, zich voor te stellen en te spreken over de perspectieven van een wereld zonder Monsanto en co. De People's Assembly vindt tegelijkertijd met het Tribunal plaats. Voor het geval u bereid bent organisatorisch mee te helpen, kunt u contact opnemen met René Lehnerr van de Stichting Pro Longo maï.

Meer informatie:
www.monsanto-tribunal.org

Grenzen afschaffen, bruggen bouwen

Van 30 juli tot 5 augustus vond in onze coöperatie in Limans in de Provence een internationale bijeenkomst plaats die georganiseerd was door het Europese Burgerforum, Longo maï en Radio Zinzine.

In het kader van de bijeenkomst op onze heuvel in de Provence vond in Forcalquier een publieke avond plaats over het thema migratie. De belangstelling onder de plaatselijke bevolking was enorm.

Hoe zou de wereld eruit zien als... mensen uit verschillende culturen en met verschillende religieuze en filosofische achtergronden elkaar zouden ontmoeten, in meerdere talen hun overeenkomsten en verschillen zouden bespreken, conflicten in vrede met elkaar zouden oplossen en samen feest zouden vieren? Een week lang konden we op onze heuvel in de Provence zo'n wereld beleven. Vierhonderd mensen uit dertig verschillende landen en alle windrichtingen kwamen bij elkaar. De maatschappelijke grenzen tussen bevolkingsgroepen werden even afgeschaft. Activisten praatten met wetenschappers, hoogleraren met boeren en boerinnen, vluchtelingen met Europese landbezitters, mensen uit stadsnetwerken met coöperatieleden uit Zuid-Amerika... We stelden ons niet tevreden met eenvoudige 'waarheden', maar zochten met elkaar naar fundamentele analyses en

naar mogelijkheden tot handelen – in een wereld die uit haar voegen dreigt te barsten.

Alle aanwezigen zijn in groepsverband of als particulier op de een of andere manier actief maatschappelijk betrokken. Ze werken met migranten en randgroepen, voeren actie tegen klimaatverandering en voor milieubehoud, verzetten zich tegen onzinnige staats- en grootindustriële projecten, eisen braakliggend land op als gemeenschappelijk bezit, demonstreren tegen oorlog en militarisering en zetten zich in voor gerechtigheid en gelijke behandeling. Bijzonder belangrijk vonden we dat er tientallen mensen uit Oost-Europa, Griekenland, Turkije, het Midden-Oosten, Afrika en Zuid-Amerika aanwezig waren.

Van logistieke details...

Begin januari, bij een samenkomst van alle coöperaties in Limans, ontstond het idee deze grote bijeenkomst in de zomer te organiseren. Van idee tot realisatie is een lange weg gebleken, vol obstakels. Zes maanden lang vergaderden we elke week op Grange neuve om te praten over de thema's, de uitnodigingen en de logistiek. Er ontstonden meerdere comités die elk een opgave op zich namen: infrastructuur (zomerkeuken, bar, tenten voor de bijeenkomsten, camping, parkeerplaats), voedselvoorziening (uit de coöperaties of gekocht), koken / afwassen, ontvangst, transport, huisvesting (bij vrienden of op het eigen terrein) en medische zorg. De laatste weken voor de bij-

eenkomst werd duidelijk dat we wegens de droge zomer extra moesten letten op het watergebruik en het brandgevaar. Douches en watertoiletten werden afgesloten en vervangen door 'één-emmer-douches' en droogtoiletten. Waarschuwingborden voor brandgevaar en vuurblussers stonden overal klaar.

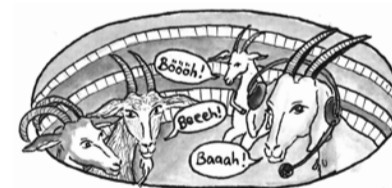
...en belangrijke thema's

En toen konden we beginnen! Talrijke onderwerpen kwamen verdeeld over de hele week ter sprake. Vier grote

themagroepen hadden we van te voren gedefinieerd: migratie en asielbeleid, Arabische lente en de situatie in het Midden-Oosten, afbraak van de rechtsstaat en militarisering, strijd om onze levensbasis (dreiging door roofbouw, megaprojecten, privatisering van zaaigoed, landroof...). Bij alle thema's kregen we met elkaar een veelzijdige indruk van situaties en gebeurtenissen door enerzijds directe verslagen van ooggetuigen en anderzijds analyses van wetenschappers en journalisten. Ondanks de dramatische en treurige berichten uit vooral Syrië, maar ook uit andere landen, lieten we ons niet ontmoedigen. Julia, een jonge boerin uit Duitsland, liet zien dat ook in heel moeilijke situaties er altijd nog iets te doen valt. Ze vertelde over het Syrische netwerk '15th Garden' en over de mensen die ondanks alle gevaren zaaigoed naar Syrië en in de vluchtelingenkampen in Libanon brengen. Alassane uit Mali berichtte over het werk van de groep 'Afrique-Europe-Interact' en de samenwerking van Europeanen en Afrikanen. Zelf is hij betrokken bij de zorg van afgewezen vluchtelingen en van de gezinnen van de mensen die in de Middellandse Zee zijn verdronken. Hij eist het recht op om te vertrekken, maar ook het recht om te blijven – een belangrijke eis die echter alleen door een rechtvaardige verdeling tussen noord en zuid kan worden vervuld. Het is een eerste stap elkaar te leren kennen!

Opvallend en voor ons verheugend was de enthousiaste deelname van talrijke jonge mensen die grotendeels in collectieve projecten leven en/of in gemeenschappelijke netwerken actief zijn. Afgezien van hun aanwezigheid in de debatten was hun aandeel bij het verrichten van de dagelijkse taken ook niet te onderschatten. Lof verdienen ook de tolken die hun vakantie opofferden om op vrijwillige basis alle talen voor iedereen begrijpelijk te maken. Zo werd onze heuvel geen toren van Babel, maar een plaats van wederzijds begrip.

Michael Rössler

Mecklenburg

Interculturele matinee

Nog steeds denk ik met plezier terug aan de zangdagen op Hof Ulenkrug en het concert met de ruim honderdvijftig bezoekers in de coulissen van de kloosterruïne in Dargun.

Van 5 tot 8 mei vond op de coöperatie Hof Ulenkrug in Mecklenburg-Vorpommern voor de derde keer een muzikale ontmoeting plaats tussen mensen van meerdere gemeenschappelijke projecten in Duitsland en vrienden uit de omgeving. Onder leiding van onze vriendin Marianne werden twee dagen lang liederen uit de hele wereld vierstemmig ingestudeerd.

Zondag 8 mei zongen we op de interculturele matinee in de gerestoreerde kapel van de kloosterruïne in

Dargun, op uitnodiging van de mensen van 'zivilCHORage' en de burgemeester van Dargun.

ZivilCHORage is een initiatief van een groep mensen uit onze streek die zich laten horen met liederen over maatschappelijke en politieke thema's. De uitnodiging voor de matinee was speciaal gericht aan gevluchte mensen en aan de inwoners van Dargun die zich inzetten bij de begeleiding van de vluchtelingen. Veel mensen reageerden positief op het idee de 8ste mei, de dag die bij

ons geldt als de dag van de bevrijding van het fascisme, te vieren met mensen die voor oorlog en nood zijn gevlucht. Na de muzikale inleiding door kinderen van de basisschool in Dargun, hield de burgemeester een korte welkomstoespraak. Een van de hoogtepunten van het optreden van ons koor was het Perzische lied tegen oorlog van Katayoun, een vriendin uit Iran.

Taalbarrières overwinnen

Het was bijzonder om te zien hoe een lied in de eigen taal bij een tiental toehoorders vreugde teweegbracht en ook hoe door anderen een onbegrijpelijke taal ergens toch werd begrepen. Een jonge Syriër sloot de matinee af met een eigen gedicht waarin hij zijn

hoop tot uitdrukking bracht een toekomst zonder oorlog en nood tegemoet te gaan. De Engelse, Arabische en Perzische vertalingen maakten duidelijk hoe door openheid en geduld we meer begrip kunnen opbrengen voor ieders leven. Op de binnenplaats van de kloosterreïne werd na het concert een buffet tevoorschijn getoverd. Talrijke bezoekers haalden uit hun tassen borden, schotels en pannen met alle mogelijke lekkere dingen. De volle tafels boden een goede gelegenheid tijd te nemen voor ontmoetingen en gesprekken. Op die avond van 8 mei trokken zoals elk jaar jonge en oude neonazi's door de straten van onze voormalige districtsstad Demmin. Ook dit jaar konden ze dat niet ongehinderd doen. Met zit- en swingblokkades en

Uitnodiging voor de matinee in het Arabisch

muzikale acties van onder andere de groep 'Lebenslaute' werd duidelijk gemaakt dat er genoeg mensen zijn die zich inzetten voor andere vormen van cultuur en samenleving. En dat

is belangrijk in onze omgeving, waar de lastercampagnes tegen gevluchte mensen helaas veel weerklank vinden.

Barbara Rachor

Zwitserse Jura

Geen dorp zonder school

Is de leegloop van de dorpen in onze streken eigenlijk nog te stoppen? Is het platteland in onze maatschappij alleen nog van belang als ontspanningsmogelijkheid voor gestreste mensen uit de stad?

Onverwacht voor alle betrokkenen werd in het Zwitserse stadje Delémont op 24 februari 2016 de motie 1578 van de groene afgevaardigde Erika Hennequin overduidelijk aangenomen met 33 tegen 19 stemmen en 6 onthoudingen. De motie stelt voor wettelijk te regelen dat de scholen klassen met meer dan twee leeftijdsgroepen kunnen hebben. Een ongewone partijalliantie was verantwoordelijk voor deze uitslag die het beleid van de kantonale regering logenstrafte. Voorafgaand aan deze stemming ging een jarenlange strijd van een paar kleine dorpjes in de Zwitserse Jura tegen de sluiting van hun scholen. Zo ook in Soulce en Undervelier, waar de Longo maï-coöperatie Le Montois ligt. De twee dorpen hadden al lang geleden samen een schoolgemeenschap gevormd met klassen van elk twee leeftijdsgroepen. Zestig kinderen vulden jarenlang de vier bestaande klassen, twee in elk dorp.

Bereikten ze de leeftijd voor het vervolgonderwijs, dan moesten ze naar Bassecourt, de nabijgelegen grotere plaats. Ongeveer tien jaar geleden begon helaas het aantal kinderen drastisch te dalen, van 45 naar 35 en daarna zelfs naar 30. Een schoolcomité werd opgericht om de autoriteiten ervan te overtuigen de dreigende sluiting van de scholen te voorkomen. Het eenvoudigste middel daartoe lag voor de bewoners van de twee dorpen voor de hand: het inrichten van klassen met 3 of 4 verschillende leeftijdsgroepen. We oriënteerden ons onder andere op een dozijn voorbeelden in het naburige kanton Berner Jura, dat dit systeem sinds lang toepast. We weten dat deze manier van onderwijs voor de onderwijzers zeer veeleisend is, maar dit model biedt de kans scholen te behouden en stimuleert bovendien een sfeer van samenwerking tussen kinderen van verschillende leeftijden. Een opmerkelijke documentaire hierover is

de bekende Zwitserse film 'Tableau noir' van Yves Yersine. Een open brief tegen de sluiting van de scholen werd door bijna alle kiesgerechtigden van Soulce en Undervelier onderschreven en aan de verantwoordelijke autoriteiten en regeringsinstanties gestuurd. Maar die hielden voet bij stuk en weigerden tegemoet te komen aan de wens van de bevolking. Hun argument was strikt juridisch: de wetgeving van de Jura zou zulke klassen met meer dan twee leeftijdsgroepen niet toestaan. Dat pilotprojecten ook zonder wettelijke basis mogelijk zijn zolang er een politieke wil bestaat, kunnen we zien bij andere projecten die tijdelijk en gelimiteerd konden worden uitgevoerd. Op de achtergrond lijkt mee te spelen dat veel ambtenaren in de Jura denken dat de kleinschalige economische en sociale plattelandsstructuur van het kanton niet in stand hoeft te worden gehouden, omdat de zogenaamde moderne tijd zich daar niet afspeelt, maar in Bazel, Biel en Parijs. Meerdere leeftijdsgroepen per schoolklas betekent in deze denkrant een terugkeer naar oude tijden. Kinderen zouden beter uit zijn door zich aan te passen aan het 'moderne' centrale systeem en dus vanaf hun 4e jaar dagelijks tien tot twintig kilometer reizen om naar de kleuter-

school te gaan. Het schoolcomité liet zich door deze ambtelijke reacties niet afschrikken en zocht verder naar bondgenoten. Die vonden ze in de afgevaardigde Hennequin, zelf onderwijzeres, en in de burgemeester en de onderwijzer van het dorp Les Enfers waar een van de pilotprojecten loopt. Dat ze zoveel afgevaardigden konden overtuigen de motie te steunen, laat zien dat een kleine, vastbesloten groep mensen onverwacht succesvol kan zijn. Nu moet dit succes in daden worden omgezet. De regering heeft twee jaar tijd om de motie uit te voeren en de schoolwet aan te passen. Maar twee jaar is te lang voor ons in Undervelier en Soulce. Dan zal, zo is de wens van de autoriteiten hier, de laatste nog bestaande klas definitief worden gesloten. Wat ons, of beter gezegd onze scholen kan redden is het feit dat eind 2016 kantonale verkiezingen plaatsvinden. We kunnen proberen van alle kandidaten geloofwaardige beloftes af te dwingen dat de scholen niet gesloten worden. Want alleen dorpen met functionerende verenigingen, cafés, winkels en scholen zijn levendige plaatsen. Anders blijven we zitten met lege en ingeslapen dorpen, met of zonder busverbinding naar het moderne leven in de stad. Claude Braun

Welke toekomst is er voor de dorpsscholen? Postkantoor en school gesloten.

Tarn

Het kan ook anders

Het Franse dorpje Verfeil sur Seye (departement Tarn et Garonne) is de nieuwe woonplaats van de groep jongeren van de tweede generatie van Longo maï en hun vrienden en vriendinnen.

Het dorpje heeft 350 inwoners en ligt in de heuvels boven de vallei van de Aveyron in het zuiden van het Centraal Massief. Zoals voor zoveel dorpen in die streek geldt, neemt het aantal vaste bewoners er gestaag af. Daarom heeft de burgemeester er veel voor gedaan om het mogelijk te maken dat de rond dertig jonge mensen woon- en werkgelegenheid konden vinden. Dertig mensen, die elk met hun eigen ervaringen, hun karakter en hun meegebrachte kennis in deze gastvrije streek samen willen

leven en iets duurzaam op poten willen zetten. Dit voorjaar konden ze in de gemeente 16 ha voornamelijk akkerland kopen. Daarmee is een grote stap gezet naar een agrarische basis voor de levensgemeenschap. Samen met de afgelopen jaar gekochte 7 ha land in het gehucht Paulhac en enkele gepachte weiden heeft de groep nu land genoeg om als boerenbedrijf erkend te worden. In de hoofdstraat van het dorp hebben ze een groot huis als gemeenschappelijk onder-

De meubelmakerij neemt betaalde opdrachten aan, maar voert ook klussen uit op solidaire basis voor andere groepen.

komen ingericht. Het herbergt een collectieve keuken, een spijkamer met aangrenzende kelders, een grote eetzaal, een kantoor, een bibliotheek, een mooie speelruimte voor de kleine kinderen, een muziekkamer en een logeerkamer. De meeste mensen hebben in het dorp huisvesting gevonden. Voor later is de bouw van een boerderijhuis gepland in het gehucht Paulhac.

De groep had in het begin de eerste houtwerkplaats in een ander dorpje geïnstalleerd. Nu zijn alle machines verhuisd naar de grote schuur in Paulhac die bij de 7 ha land hoort. De schuur is groot genoeg om ook de kudde schapen en geiten een dak boven het hoofd te bieden. Ernaast staan een dertigtal bijenkorven en er is ook al een moestuin aangelegd. In het dorpje kon bovendien een oude werkplaats worden gehuurd en daarin werd de smederij geïnstalleerd. Alleen de metaalwerkplaats staat nog in het dorp Laguëpie, dat enkele kilo-

meters verderop ligt. De sleutelaars hopen op een gunstige gelegenheid om ook deze werkplaats dicht bij huis te vestigen.

Om economisch rond te komen bouwt de groep dakstoelen, worden schapen geschoren en neemt men opdrachten aan voor de meubelmakerij. Daarnaast bieden ze vaak de Longo maï-coöperaties een helpende hand bij bouwwerkzaamheden, maar ze helpen ook andere groepen bij de bouw of renovatie van hun infrastructuur. Dankzij de steun van veel vrienden in Zwitserland en Nederland konden we de groep meerdere malen bij de verschillende investeringen financieel helpen. Hun manier van werken brengt een nieuw elan in de coöperatieve beweging en dat bevalt ons. Wij gaan natuurlijk door met deze vorm van wederzijdse hulp en uitwisseling en u zult zeker nog vaker horen over het wel en wee van deze groep jonge mensen.

Bertrand Burrollet

In memoriam

Ciao Dimitri!

„We leven in welstand en hebben alles. Het zou mooi zijn als we toleranter konden zijn, buiten alle politieke overwegingen om. We zouden ons in ieder geval menselijker moeten gedragen.”

Met deze woorden ondersteunde Clown Dimitri uit Verscio (Tessin) de Zwitserse 'Vrijplaatsactie voor Chileense vluchtelingen' die door Longo maï en kapelaan Cornelius Koch in het leven werd geroepen na de staatsgreep in Chili in 1973. De Zwitserse staat weigerde deze vluchtelingen op te nemen, maar Dimitri opende zijn eigen huis voor Chileense vluchtelingen, net als vele anderen. In totaal konden drieduizend mensen worden gered.

Zo leerden we elkaar kennen en onze vriendschap hield stand. Twee

voorbeelden maken dat duidelijk. In 1986 dreigden wij de door ons gepachte boerderij Joli Mas te verliezen. De eigenaar wilde de boerderij liever als speculatieobject gebruiken. Dimitri kwam ons bezoeken en speelde om zijn solidariteit te betuigen in de naburige stad Neuchâtel het stuk 'Porteur'. De boerderij verloren we helaas, maar dit moment van saamhorigheid maakte ons gelukkig. Vanaf 1987 was Dimitri ook elk jaar op 1 augustus aanwezig in Como-Ponte Chiasso. Deze Zwitsers-Italiaanse grensovergang staat symbool voor de vele vluchtelingendrama's die het Zwitserse asielbeleid veroorzaakt. Samen met de al genoemde vluchtelingkapelaan Cornelius Koch vierden we hier op de Zwitserse nationale feestdag het 'uitgewezenen 1 augustus-feest', om te wijzen op het lot van de geweigerde vluchtelingen aan de gesloten Zwitserse grenzen – een geschiedenis die aan actualiteit niets heeft verloren.

Dimitri had altijd een open oor voor ons. Met zijn vrouw Gunda deelde hij onze inzet, bescheiden en spontaan, met zijn humor en zijn diepe menselijkheid. Zijn leven was voor ons een permanente aanmoediging. Ciao Dimitri, we missen je!

Michael Rössler

Dimitri op de boerderij Joli Mas in 1986

Ardèche

Met de zaag onderweg

In onze coöperatie Treynas zijn we praktisch het hele jaar met hout bezig. We kappen het hout in onze bossen, slepen het met de paarden naar de weg, zagen het tot balken en planken en bouwen ermee.

Dit jaar begonnen we al in februari met het zagen van een aantal balken voor het kippenhok, een paar planken voor de muren van de wijnkelder in de coöperatie Cabrery en hout voor een paar extra bestellingen van klanten uit de omgeving. De wintermaanden daarvoor hadden we in Le Cheylard in de Ardèche voor de vereniging 'Collectif Bois 07' hout gekapt en het met de paarden uit het bos geslept. De mensen die deze vereniging hebben opgericht, zetten zich in voor een milieuvriendelijke en duurzame omgang met de bossen en voor een lokale afzet van het hout. Ze stellen hoge sociale en ethische eisen bij de uitvoering van alle beroepen die met hout te maken hebben en betalen ook een hogere prijs voor hout dat volgens deze criteria verwerkt wordt. In de komende jaren hopen we nog vaker met deze vereniging samen te werken.

Het gekapte hout werd getransporteerd naar het dorp Chanéac waar het gemeentebestuur ons gratis een terrein ter beschikking had gesteld. In april zetten we daar onze mobiele zaag neer en die stond sindsdien nauwelijks meer stil. Eerst wikkelden we de bestelling af van het 'Collectif Bois 07' voor balken voor de bouw van vier huizen. Daarna kwamen meerdere bestellingen uit de Longo maï-coöperaties aan de beurt: balken en planken voor het dak van de grote zaal in de Mas de Granier, bouw hout voor een imkerijopslagplaats op de Pigeonnier, voor een onderdak

voor de zomerkeuken voor de grote bijeenkomst op Grange neuve, voor de verwarmingsruimte voor Radio Zinzine, voor het dak van St. Hypolite en voor de zolder van de hooischuur en de nieuwe dakstoel van ons toekomstig gastenverblijf in Treynas. Het hout komt grotendeels uit de jaarlijkse onderhoudsbeurten van het bos La Grangette. Meestal worden deze werkzaamheden gekoppeld aan stages en cursussen in houthakken en hout slepen met paarden.

Enkele mensen van de Pigeonnier en de Cabrery hebben ons bij het zagen geholpen – het is een goede gelegenheid elkaar weer te zien, de relaties te verdiepen en de uitwisseling tussen de coöperaties te versterken. In het dorp Chanéac wordt de nieuwe zaagplaats goed ontvangen. De mensen komen langs, doen een praatje en brengen ook wel eens koffie mee. Een voormalige zager van 98 jaar bleef staan kijken en vertelde over zijn leven, bosbeheerders en zagers stappen uit hun auto en praten met ons over houtkap en de laatste nieuwtjes. Dorpelingen laten planken en balken op maat zagen en halen de schorsstukken en de resten op om bijvoorbeeld kleine tuinhokjes te bouwen.

We wilden eigenlijk aan het einde van de lente klaar zijn, maar er komen nog steeds nieuwe bestellingen bij en het zal wel einde zomer worden, als het niet begin winter wordt...

Lolo Merliot

De zagerij in het dorpje Chanéac.

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Polanenstraat 79
1013 VS Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705